

OBSAH.

Str.

- Runa první.* Runa se počíná; vv. 1—102. — Dcera vzduchu 3
spouští se do moře, kde větrem a vlnami obtěžkána stává
se Paní vody; vv. 103—176. — Kachna sobě hnízdo svila
a vejce snesla na koleně Paní vody; vv. 177—211. — Vejce
vypadnou z hnízda, rozbijí se na kousky a kousky promění
se v zemi, oblohu, slunce, měsíc a oblaka; vv. 213—244.
— Paní vody stvoří okřídlí, zálivy i pobřeží, hlubiny i měl-
činy mořské; vv. 245—280. — Väinämöinen narodí se
z Paní vody, dlouho téká po vlnách, až konečně přistane
ku břehu; vv. 281—344. 15
- Runa druhá.* Väinämöinen vystoupí na zemi bezstromnatou 16
a dopustí, aby Sampsa Pellervoimen síl stromy; vv. 1—42. —
Dub s počátku neroste, ale po opětém zasetí bujně vyráží
a rozprostře se nad celou zemi a zabrání svítiti jak měsíci,
tak slunci; vv. 43—110. — Pidimuzík vystoupí z moře a
skácí dub; měsíc a slunce jsou opět viditelný; vv. 111—222.
— Ptáci pění na stromech, zeliary, květiny a jahody rostou
ze země; jediný ječmen ještě nechce vzejíti; vv. 223—236.
— Väinämöinen najde několik ječných zrn v písku na
břehu, pokácí les a nechá státi toliko brázu, aby byla ptá-
kům místem odpočinku; vv. 237—262. — Orel z věčnosti,
že strom ponechán aby stál, vykřeše Väinämöinovi oheň,
kterýmžto je s to lesinu podpáliti; vv. 263—184. — Väinä-
möinen zaseje ječmen, modlí se za zrůstu zdar a domfá, že
se budoucně bude dařiti; vv. 285—376. 29
- Runa třetí.* Väinämöinen prospívá ve vědění a nabývá pro- 30
slulosti vv. 1—20. — Joukahainen podstoupí s ním zápas

- o vědění a přemožen vyzve ho na souboj mečí; Väinämöinen odrazí a zařtká Joukahaina do bažiny; vv. 21—330. — Úzkost přišla na Joukahaina v bahně i slibuje na konec sestru svoji za manželku Väinämöinovi, čímž je Väinämöinen smířen a jej zase z bahna vyproští; vv. 331—476. — Joukahainen kráčí ve zlé míře domů a vypravuje, jaká nehoda potkala ho cestou; vv. 437—524. — Matka se raduje slyšíc, že dostane Väinämöina za zetě, ale dcera se rmoutí a pláče: vv. 525 . . . . . 165 50
- Runa čtvrtá.* Väinämöinen zastihne sestru Joukahainovu v háji a žádá ji sobě za manželku; vv. 1—30. — Divka běží plačíc domů a vypravuje věc matce; vv. 31—116. — Matka jí zakazuje rmoutiti se a poroučí opět se rozveseliti a skvostně se vystrojiti; vv. 117—188. — Divka stále tone v pláči a praví, že dokonce vyjítí nechce za muže příliš letitého; vv. 189—254. — V žalu odejde a zabloudí v pustém lese, spěchá k neznámému břehu mořskému, počne se koupati a zahyne ve vodách; vv. 255—370. — Matka pláče dnem i nocí pro zhynulou dceru; vv. 471—518. 69 51
- Runa pátá.* Väinämöinen jde sestru Joukahainovu z moře vylovit a skutečně ji chytí na udici v podobě neznámé ryby; vv. 1—58. — Chce ji na kusy rozřezati, ale ryba se mu z ruky vysmekne do moře a oznamuje, kdo že jest; vv. 59—133. — Väinämöinen marně se namáhá, aby se ryby opět zmocnil buď slovy, buď nástroji rybářskými; vv. 134—163. — Kráčí smuten domů a obdrží od mrtvé svoji matky radu, aby šel ucházeti se o Pannu Severu; vv. 164—241. . . . . 78 70
- Runa šestá.* Joukahainen nenávidí Väinämöina a číhá naň na cestě do Pohjoly; vv. 1—78. — Uzří ho, an řekou se brodí na koni jeda a střelí po něm, avšak treffi pouze koně jeho; vv. 79—182. — Väinämöinen spadne do vody; bouře ho žene na širé moře a Joukahainen plesá domnívaje se, že Väinämöinen písni svých nikdy více pěti nebude; vv. 183—234. . . . . 87 79
- Runa sedmá.* Väinämöinen nemálo dní plove širým mořem; orel jej nalezne a z vděčnosti za to, že Väinämöinen při klučení pralesa břízu nedotknutu zůstavil, vezme ho na záda a nese na břeh Pohjoly, kde Paní nad Pohjolou la- 88

- möinen pečlivě sesbírá se břehu drobty sampa, učiní, aby rostly a pře, aby byly ku věčnému štěstí jeho vlasti; vv. 305—434. 714
- Runa čtyřicátá čtvrtá.* Väinämöinen jde, aby z moře vylovil 715 ztracené kantele, ale marně; vv. 1—76. — Zrobil si pak nové kantele z břízy, na něž hrál k potěšení každého a všeho, co bylo kolem něho; vv. 77—334. 727
- Runa čtyřicátá pátá.* Paní nad Pohjolou posílá na Kalevalu 728 nemoci; vv. 1—190. — Väinämöinen lékuje lidi mocnými říkadly a mastmi; vv. 191—362. 740
- Runa čtyřicátá šestá.* Paní nad Pohjolou pošle medvěda na 741 stáda Kalevaly; vv. 1—20. — Väinämöinen medvěda skolí, načež následují obvyklé v Kalevale radovánky: vv. 21—606. — Väinämöinen zpívá, hraje na kantele a vyslovuje naději, že Kalevala v budoucnosti se dočká radosti a spokojenosti; vv. 607—641. 763
- Runa čtyřicátá sedmá.* Měsíc a slunce sestoupí, aby slyšely 764 Väinämöina housti. Paní nad Pohjolou se jich zmocní, uschová je v lůně hory a uchvátí oheň z jisteb Kalevaly; vv. 1—40. — Prabůh Ukko, nejša zvyklý v nebi na tmou, vykřeše z ohně nový měsíc u slunce: vv. 41—82. — Oheň spadne na zemi a Väinämöinen i Ilmarinen jdou ho hledat: vv. 83—126. — Vila vzduchu jim vypravuje, že oheň spadl do jezera Alue a tam byl od ryby spolknut; vv. 127—312. — Väinämöinen a Ilmarinen jdou, aby rybu vylovili lýčenou sítí, ale nedokážou toho; vv. 313—364. 775
- Runa čtyřicátá osmá.* Upletou sobě lněnou síť a jdou na 776 lov ryby, spolknou oheň, a vyloví ji; vv. 1—192. — Oheň nalezen v břiše ryby, ale uprchne opět a šeredně Ilmarinovi popálí obličej a ruce; vv. 193—248. — Oheň pospíchá do lesa, širé lány zpustoší a stále dál se valí, až konečně je zdolán a zaveden do tmavých jisteb Kalevaly; vv. 249—290. — Ilmarinen zotaví se z popálení; vv. 291—372. 791
- Runa čtyřicátá devátá* Ilmarinen uková nový měsíc i slunce, 792 ale nedovede, aby svítily; vv. 1—74. — Väinämöinen dovi se hřebím, že měsíc a slunce jsou v Pohjole, zavřeny v lůně hory, táhne do Pohjoly, pobije se s lidem pohjolským a dosáhne vítězství; vv. 75—230. — Jde do hory

- pro měsíc a slunce, ale nemůže se dostat do vnitř; vv. 231—278. — Vráti se domů, aby si dal ukovati nástroje, kterými by horu otevřel. Zatím co je Ilmarinen ková, Paní nad Pohjolou pojme strach, že s ní bude zle, i propustí měsíc a slunce z hory; vv. 279—362. — Väinämöinen vida měsíc i slunce na obloze pozdravuje je a žádá, by vždycky krásně vycházely a zemi štěstí přinášely; vv. 363—422. 807
- Runa padesátá.* Mariattě panny narodil se syn z maliny; vv. 808 1—350. — Robátko se ztratilo a bylo posléz nalezeno v bahně; vv. 351—424. — Starec přiveden, aby dítě pokřtil, ale on zdráhá se pokřtiti děcko, nemající otce, pokud by nebylo ohledáno a rozhodnuto, má li býti na živu ponecháno; vv. 425—340. — Přijde Väinämöinen a usoudí, aby podivné dítě bylo usmrceno, ale syn maliny jej kárá, že krivě usoudil; vv. 441—474. — Starec dítě pokřtí za krále Karélie, pročež Väinämöinen se rozhněvá a odejde nadobro ze země, když byl předpověděl, že ještě jednou dobude nového sampa, nové kantele a světlo národu opatří; odpluje pak na měděném člunu za obzor, kde dosud mešká, ale kantele a slavné zpěvy zůstavil národu dědictvím; vv. 475—512. -- Runa závěrečná; vv. 513—620. 830

- skavě ho do domu přijme a uvítá; vv. 1—274. — Väinämöinu stýská se po domově, ale Paní nad Pohjolou žádá, aby prve skul sampo, a slibuje mu svou dceru za manželku; vv. 275—322. — Väinämöinen slibuje, až se vrátí, že ji Ilmarina, jenž za něj sampo skuje, a od Paní Pohjolou obdrží saně i koně, aby se mohl vrátiti domů; vv. 323—368. 100
- Runa osmá.* Cestou Väinämöinen uzří strojnou Pannu Pohjolanku a nabízí jí svou ruku; vv. 1—50. — Panna posléz přivoluje, vystaví li jí loďku z třísek vřetena a vpraví li ji na vodu, aniž by se dotkla proudu; vv. 51—132. — Väinämöinen dá se do práce, ale tne se do kolena a neumí krev zastaviti; vv. 133—204. — Jde hledat muže vědmého a nalezne starce, který se chvástá, že krev uzavře; vv. 205—282. 110
- Runa devátá.* Väinämöinen vypravuje starci původ železa; 111 vv. 1—266. — Starce kárá železo a pronáší slova krev tišící; krev se zastaví; vv. 267—418. — Starce dá svému synu udělati masť, maže a váže ránu; Väinämöinen se pozdraví a děkuje Jumalovi za poskytnutou pomoc; vv. 419—586. . 131
- Runa desátá.* Väinämöinen vrátí se domů a vyzve Ilmarina, aby šel ucházet se o Pannu Pohjolanku, již mohl by si zasloužiti ukováním sampa; vv. 1—100. — Ilmarinen nechce co živ bude do Pohjoly, ale Väinämöinen lstí dostane ho na cestu; vv. 101—200. — Ilmarinen jde do Pohjoly, kdež ho nejlíp uvítají a vyzvou, aby zhotovil sampo; vv. 301—280. — Ilmarinen ukuje sampo a Paní Severu vpraví je do kamenné hory pohjolské; vv. 281—432. — Ilmarinen žádá, aby mu panna dána byla za odměnu jeho práce; panna dělá okolky a praví, že ještě není na vdavky; vv. 433—462. — Ilmarinen dostane loďku, vrátí se domů a vypravuje Väinämöinovi, že v Pohjole sampo ukul; vv. 463—510. 150
- Runa jedenáctá.* Lemminkäinen vypravuje se do Saari, aby se ucházel o pannu z rodu výborného; vv. 1—110. — Saarijské dívky vysmívají se mu, ale brzy se smíchu nabaží a sblíží se s ním; vv. 111—156. — Jenom Kylliki, k vůli níž právě byl přišel, nemůže si po dobrém nakloniti; pročez na konec uchvátí ji silou, hodí ji do saní a ujitdí;

- vv. 187—272. — Kylliki pláče a činí Lemminkäinovi výčítky zvláště pro jeho bojechtivost; Lemminkäinen slibuje, že nikdy víc do války nepotáhne, slíbí li zase Kylliki, že nikdy víc do vsi tančit nepůjde, a oba sliby své přísahou ztvdí; vv. 273—314. — Lemminkäinova máti raduje se mladé nevěstě; vv. 315—402 165
- Runa dvanáctá.* Kylliki zapomíná své přísahy a jde do vsi, pročez Lemminkäinen prudko se rozhněvá a si umíní, že ji hned opustí a do Pohjoly pro jinou si půjde; vv. 1—128. — Matka namahá se všemožně, aby syna od cesty odvrátila, a praví, že by ho tam mohli zabít; Lemminkäinen právě se češe; mrští hněvně hřebenem a předpovídá, až z tohoto hřebenu, že i jeho krev poteče: vv. 129—212. — Vypravuje se na cestu, jde do Pohjoly a zpěvem vyčaruje muže z jejich domů; jen šeredu skotáka jediné nechal bez účinku zpěvu; vv. 213—504. 183
- Runa třináctá.* Lemminkäinen uchází se o dceru Paní Se-veru, jež od něho žádá, by si ji vysloužil a přivezl jí losa Hiisiova; vv. 1—30. — Lemminkäinen pln zpupné mysli vydá se na lov losa, ale brzy zarmoucen pozoruje, že pro rozbrídlý sníh losa dohonit nemůže; vv. 31—270. 193
- Runa čtrnáctá.* Lemminkäinen vyzývá bohy slovesy lovců; posléz lapí losa a dovede jej do Pohjoly; vv. 1—270. — Po druhé mu uloženo, aby zkrotil Hiisiova ohnivého koně; on jej zauzdí a vede do Pohjoly; vv. 271—372. — Třetí podmínka mu ustanovena, aby na řece v Tuonele zastřelil labuť; Lemminkäinen ubírá se k řece v říši mrtvých; tam na něj čeká opovržený pastucha, rozseká jej a uvrhne do vodopádu říše Tuoniovy; syn Tuoniův mrtvolu vytáhne a rozseká na kusy; vv. 372—460. 209
- Runa patnáctá.* Druhý den počne ze hřebene Lemminkäinova doma kapat krev, z čehož matka ihned poznává, že syna jejího stihla smrt; spěchá do Pohjoly a vypyťává se Paní, kam se Lemminkäinen děl; vv. 1—62. — Paní Severu konečně zhurta praví, jakou práci mu vložila, a slunce podává matce zevrubnou zprávu o smrti Lemminkäinově; vv. 63—194. — Matka Lemminkäinova jde, a jíc dlouhé hrábě v rukou, k vodopádu říše mrtvých a hrabe ve vodě, až shromáždí všecky částky mrtvoly svého

- syna, složí v jeden celek a dovede zariadky a mastni, že Lemminkäinen opět ožije; vv. 195—554. — Obživlý Lemminkäinen vypravuje, jak zahynul v řece tuonelské a vrací se s matkou domů; vv. 555—650. 232
- Runa šestnáctá.* Väinämöinen posílá Sampsa Pellervoina, 233 aby mu vyhledal stromy na loď; buduje ji, ale nedostává se mu tři vědmých slov; vv. 1—118. — Nemoha si odnikud vědmých slov opatřiti, putuje do Tuonely, kde ho chtějí zadržeti; vv. 119—362. — Ale Väinämöinen svou mocí vyprostí se z Tuonely a vrátě se na zemi varuje, aby tam nikdo svévolně nechodil, a vypravuje o zlých lidech, kteří v těch smutných a strašných prostorách bydlí; vv. 362—412. 247
- Runa sedmnáctá.* Väinämöinen jde do podzemí, ahy mu 248 Antero Vipunen slovesa dal, a probudí ho z dlouhého spánku; vv. 1—98. — Vipunen pozře Väinämöina a Väinämöinen počne ho v životě trýzniti; vv. 99—146. — Vipunen zkouší všelikým zpíváním, zaklínáním a zastrašováním zbaviti se nevítaného hosta, ale Väinämöinen hrozí, že neodejde dříve, dokud neobdrží scházecích sloves, ku stavbě lodi nevyhnutelných; vv. 147—526. — Vipunen zpívaje vypoví všechno svoje vedení Väinämöinovi, jenž pak vyjde z jeho útroby, navrátí se ku své rozdělané lodi a dostaví ji; vv. 527—628. 269
- Runa osmnáctá.* Väinämöinen napne plachtu a plaví se na 270 nové lodi, aby se ucházel o Pannu Půlnoci; vv. 1—40. — Sestra Ilmarinova vidí a osloví ho se břehu, doví se cíle jeho cesty a spěchá pověditi bratru o nebezpečí, že v Pohjole nevěsta jeho jinému se dostane; vv. 41—266. — Ilmarinen se ozbrojí a jede do Pohjoly, kamž i přibude; vv. 267—470. — Paní nad Pohjolou vidouc, ani ženisi přicházejí, radí dceři, aby vyšla za Väinämöina; vv. 471—634. — Dcera však odpovídá, že podá ruku pouze kujci sampa Ilmarinovi a odmítá Väinämöina, jenž prve do jizby vstoupil; vv. 635—706. 294
- Runa devatenáctá.* Ilmarinen vejde do síně Půlnoci, žádá 295 o dceru, ale matka ukládá mu nebezpečné úkoly; vv. 1—32. — Podle rady Panny Půlnoci práce šťastně dokoná, zorav nejprve hadí pole, po druhé chytiv Tuoniova med-

- věda a Manova vlka, po třetí vyloviv strašnou a velikou štikou z řeky tuonelské; vv. 33—344. — Pani nad Pohjolou zaslubuje a zasnubuje dceru svou Ilmarinovi; vv. 345—498. — Väinämöinen vrací se zlé míry ze země Půlnoční a varuje kvždého, aby spolu s jiným mladším o dívku se neucházel; vv. 499—518. 312
- Runa dvacátá.* V zemi Půlnoční zabíjejí na svatební veselí náramného býka; vv. 1—118. — Vaří pivo a strojí krmě; vv. 119—516. — Vysílají silu zvaců, jediného Lemminkäina nepozvali; vv. 517—614. 334
- Runa dvacátá první.* V Pohjole vítají ženicha a jeho družinu; vv. 1—226. — Hosté jsou přehojně nakrmeni a napojeni; vv. 227—252. — Väinämöinen zpívá a blahorečí hostitelům; vv. 253—438. 350
- Runa dvacátá druhá.* Nevěstu vypravují na cestu, připomínají doby dřívější a předpovídají doby příští; vv. 1—124. — Na nevěstu padá smutek; vv. 125—184. — Nevěstu pohybají k pláci; vv. 185—382. — Nevěsta pláče; vv. 383—448. — Nevěstu těší; vv. 449—522. 368
- Runa dvacátá třetí.* Nevěstu naučují a napomínají, jak si má při muži vésti; vv. 1—478. — Stará žebračka vypravuje příběhy svého života, které zažila jako svobodná, vdaná i od muže rozvedená žena; vv. 479—850. 397
- Runa dvacátá čtvrtá.* Ženichovi radí, jak se má chovati ku své nevěstě, a napomínají, aby na ni nebyl zlý; vv. 1—264. — Starý soused vypravuje, jak on svou ženu k rozumu přivedl; vv. 265—296. — Nevěsta prolévá slzy, že již na vždy opustiti musí milé rodiště a se všemi se loučí; vv. 297—462. — Ilmarinen posazuje nevěstu do saní, vyjíždí a přijíždí třetího dne večer domů; vv. 463—528. 416
- Runa dvacátá pátá.* Ženicha, nevěstu a svatebčany vítají v domě Ilmarinově; vv. 1—382. — Lid jest přehojně pohostěn pokrmy i nápoji; Väinämöinen zpívá a děkuje hospodáři, hospodyni, starostě, družičce i jiným svatebčanům; vv. 383—672. — Väinämöinovi na zpátečné cestě zlomí se saně, jež on spraví a dále domů jede; vv. 673—738. 442
- Runa dvacátá šestá.* Lemminkäinen hněvá se, že na svatbu nebyl pozván, a myslí, jak by se dostal do Pohjoly, aniž

dbá varování matka a smrtelných nebezpečí, která jej, jak matka pravila, cestou potkají; vv. 1—382. — Vypraví se na cestu a moci svého vědění mine všechna nebezpečná místa; vv. 382—776. 469

Runa dvacátá sedmá. Lemminkäinen přijde do Pohjoly a 470
zpupně si tam vede; vv. 1—204. — Hospodář Pohjoly se
hněvá a nemoha Lemminkäina přemoci kouzly, doráží naň
mečem; vv. 205—282. — V souboji Lemminkäinen srazí
hospodáři Pohjoly hlavu, kteréhož aby pomstila hospodyně
pohjolská, sbírá vojsko proti němu; vv. 283—420. 484

Runa dvacátá osmá. Lemminkäinen chvátá z Pohjoly a 485
přijda domů táže se matky své, kam by se mohl uscho-
vati před Pohjolany, kteří, pravil, táhnou válečně proti
němu jedinému; vv. 1—164. — Matka ho kárá, že šel do
Pohjoly, dává mu pak na vybranou jedno nebo druhé úto-
čiště a posléze mu radí, aby se odebral na ostrov za ně-
kolika moří, kde druhdy také otec jeho rok velké války
v pokoji prožil; vv. 165—293. 496

Runa dvacátá devátá. Lemminkäinen plaví se mořem a stihne 497
šťastně na ostrov; vv. 1—78. — Na ostrově žije tak roz-
pustile s divkami a jinými ženskými hlavami, že muži
rozlícení stroji se ubiti jej; vv. 79—290. — Lemminkäinen
je nucen kvapně ostrov opustiti k velikému žalu vlastnímu
i dívek; vv. 291—402 — Na moři strašná bouře zachvátí
loď Lemminkäinovu, on sám doplave země a spasí se,
obdrží novou loď a pluje na ní dále k rodným břehům;
vv. 403—452. — Vidi an rodný dům jeho leží popelem a
kolem do kola je poušť, dá se pro to do pláče a nářku,
zvláště že se bojí, že i matka jeho jest ubita; vv.
453—514. — Matka však žije uschována v lůně lesa, kdež
Lemminkäinen ku své veliké radosti ji nalezne; vv.
515—546. -- Matka vypravuje, jak lid pohjolský přitrlh a
krov jejich spálil; Lemminkäinen slibuje, že vystaví jistby
nové a ještě lepší, jak jen mile vykoná pomstu na Poh-
jole, a vypravuje matce, kterak hýřil na ostrově, kam se
byl uchýlil; vv. 547—602. 517

Runa třicátá. Lemminkäinen táhne válečně do Pohjoly s Tie- 518
rou, se svým dřívějším spolubojovníkem; vv. 1—122 Pani
Pohjoly pošle jim naproti tuhý mráz, jenž jejich loď v moři

- zamrazi a málem i bohatíři byli by zmrzli, kdyby Lemminkäinen říkáním a zařikáváním nebyl to překazil; vv. 123—316. — Lemminkäinen se svým druhem vystoupí po ledě na břeh, dlouho bloudí pustým lesem, až konečně najde cestu domů a spasí se; vv. 317—500. 535
- Runa třicátá první.* Untamo zdvihne vojnu na svého bratra 536
Kalerva, pobíje lid Kalervův, tak že ze všeho jeho rodu zbude jediná, samadruhá žena; odvede ji s sebou a ona porodí v Untamole syna Kullerva; vv. 1—82. — Kullervo již v kolébce pomýšlí na pomstu a Untamo nejednou ukládá o jeho bezživoti, ale marně; vv. 83—202. — Kullervo vyroste a kazí každou práci, a Untamo ve zlosti jej prodá za parobka; vv. 203—374 549
- Runa třicátá druhá.* Ilmarinova žena posílá Kullerva pást a 550
dá mu na cestu chléb, do kteréhož ze zloby zapekla kámen; vv. 1—32. — Hospodyně vyhání stádo na pastvu za obvyklých říkadel; vv. 33—548 568
- Runa třicátá třetí.* Kullervo na pastvě vyjme ze svého uzlu 569
bochnik, aby večerel, zakrojí a zlomí nůž, což jej v srdci tím krutěji zabolelo, že zlomený nůž byl jedinou jeho památkou po jeho rodu; vv. 1—98. — Chce se hospodyně pomstiti, vžene stádo do bahna, sežene stádo vlkův a medvědův a večer žene je domů; vv. 99—184 — Hospodyně jde dojit a je dravou zvěří roztrhана a usmrcena; vv. 185—396 559
- Runa třicátá čtvrtá.* Kullervo odejde od Ilmarina, zarmoucen 588
bloudí lesem a Paní lesa mu poví, že otec, matka, bratr a sestra jeho ještě jsou na živu; vv. 1—128. — Nalezne je na radu Paní lesa na hranici lapské; vv. 129—188. — Matka praví, že jej pokládala za dávno mrtvého a oznámí mu, že starší dcera její ztratila se, když byla na jahodách; vv. 189—246. 588
- Runa třicátá pátá.* Kullervo počne u rodičů práce konati, 589
protože však nejsou k žádnému prospěchu, otec jej vypraví na cestu, aby odvedl roční daň; vv. 1—68. — Na zpětné cestě potká svoji na jahodách zabloudilou sestru a neznaje přiláká i svede ji; vv. 69—188. — Když pak se vyjeví, kdo jsou, sestra vrhne se do řeky, Kullervo spěchá domů, vypravuje matce hroznou příhodu o zahy-

- nutí sestřině a sám hodlá životu svému konec učiniti; vv. 189—344. — Matka jej zrazuje od sebevraždy a radí aby se někam ustranil, až by nabyl klidné mysli. Kullervo ale chce prede vším jiným pomstu vzíti od Untama; vv. 345—372. 602
- Runa třicátá šestá.* Kullervo vypravuje se do války a loučí se s rodnými, z nichž jediné matce není lhostejno, vrátí li se, zemře li nebo padne; vv. 1—154. — Vtrhne do Untamoly, všechny zrubá a střechy zapálí; vv. 155—250. — Vráti se domů, najde dvůr pustý a prázdný, a není v něm živého tvora kromě starého černého psa, s nímž jde do lesa, aby si zastřelil zvěře k snědku; vv. 251—296. — Přijde na místo, kde sestru svedl, a mečem ukončí svůj život; vv. 297—360. 616
- Runa třicátá sedmá.* Ilmarinen dlouho oplakává mrtvou ženu, uková pak si novou ženu ze zlata a stříbra, již krušnou prací a lopotou chce duši dáti; vv. 1—162. — Spí v noci se svou zlatou chotí, ale procitna ráno cítí, že ho mrazí bok, kterým byl obrácen k soše; vv. 163—196. — Nabídne zlatou nevěstu Väinämöinovi, jenž ale ji nechce a radí Ilmarinovi, aby ji v něco potřebnějšího překoval anebo ještě raději, aby ji zavezl do zemi, kde jsou ženiši zlata lačni; vv. 197—250. 626
- Runa třicátá osmá.* Ilmarinen jde do Pohjoly, aby se ucházel o ruku mladší sestry své nebožky ženy, avšak hrubě lání je mu odpovědí, čímž rozmrzen uchvátí dívku a unáší ji domů; vv. 1—124. — Panna Ilmarinovi cestou spílá a rozhněvá jej tak, že ji konečně zařiká v racka; vv. 125—286. — Přijda domů vypráví Väinämöinovi, jak bezstarostný život v Pohjole vedou, majíce sampo, jakož i jak skončily jeho námluvy; vv. 287—328. 638
- Runa třicátá devátá.* Väinämöinen přemlouvá Ilmarina, aby spolu táhli do Pohjoly pro sampo, Ilmarinen přistane a bohatří po lodi vydají se na cestu; vv. 1—330. — Lemminkäinen spatří je a slyše, kam se ubírají, nabídne se jim za třetího a jest ochotně přijat; vv. 331—426. 654
- Runa čtyřicátá.* Bohatří vyplují k vodopádu a pod vodopádem uvizne loď jejich na hřbetě ve iké štíky; vv. 1—94. — Štika usmrcena, polovice od hlavy vtažena do lodi,

- uvařena a rozkrájena; vv. 95—204. — Väinämöinen zrobí z čelisti štiky kantele, na němž ten i onen pokouší se zahrátí, ale marně; vv. 205—342 667
- Runa čtyřicátá prvá.* Väinämöinen hraje na kantele a hned 668
kde jaký živoucí tvor vzdušný, zemský i morský přibíhá
a kupí se hudbu poslouchaje; vv. 1—168. — Každé srdce
je až k slzám dojata; ano i z očí samého Väinämöina
roní se velké krůpěje, padou na zem a stékají do vody,
kde se proměňují ve třpytné, namodralé perly; vv.
169—266. 677
- Runa čtyřicátá druhá.* Bohatíři přitrhnou do Pohjoly a 678
Väinämöinen oznámí, že si přišli pro část sampa; kdyby
po dobrém poloviny nedostali, žeby si mocí vzali celé;
vv. 1—58. — Paní nad Pohjolou nehodlá jim ho dátí ani po do-
brém ani po zlém, a sbírá lid pohjolský k obraně; vv. 59—64.
Väinämöinen vezme kantele, počne hrátí a uspi hudbou
všechen lid pohjolský, načež jde s tovaryši svými vyhledat
sampo; vynesou je ze skalného vrchu a dopraví na svou
loď; vv. 65—164. — Uvázejí sampo po lodi z Pohjoly a
šťastně se blíží domovu; vv. 165—308. — Třetího dne
Paní nad Pohjolou procitne ze spánku a vidouc, že je
sampo odvezeno, způsobí hustou mlhu, velikou vichřici,
a jiná protivenství, aby zadržela únosce sampa, až ona
jich dohoní; za bouře nové kantele spadne Väinämöinovi
do moře; vv. 309—562. 608
- Runa čtyřicátá třetí.* Paní nad Pohjolou vypraví válečnou 699
loď a pronásleduje únosce sampa; vv. 1—22. — Když
jich dohoní, strhne se boj mezi Pohjolou a Kalevalou,
jež zůstane vítězem; vv. 23—258. — Avšak Paní nad
Pohjolou podaří se svrhnouti sampo s lodi do moře, kde
se na kusy rozbije; vv. 259—266. — Větší kusy padnou
na dno a stanou se morskými poklady, menší pudí vlna
ku břehu, z čehož Väinämöinen raduje se doufaje, že se
stanou počátkem nového zdaru; vv. 267—304. — Paní
nad Pohjolou hrozí, že zničí všeliký úspěch Kalevaly, kte-
rýchžto hrozeb neleká se Väinämöinen; 305—368. — Zar-
moucena nad ztrátou toho, co bylo silou a mocí její,
Paní nad Pohjolou vrací se do Pohjoly a nemá ze sampa
ničeho kromě jediného krůvku; vv. 369—384. — Väinä-